

A legszebb magyar királylányos és királyfi mesék

A legszebb magyar királylányos és királyfis mesék

Roland

Tartalomjegyzék

A királykisasszony cipője	4
A csúnya királyfi és a szép királykisasszony	8
A soknevű királyfi	12
A griffmadár	18
A szárnyas királyfi	28
Ördög Rózsa	31
A kétszívű királyfi	38
A zöld király	41
Félsz	54
Napleánya királykisasszony	57
Az ezüstitő	64
A táltos királykisasszony	70
Az aranyhajú királyfiak	73
A rózsát nevető királykisasszony	82
Az elrabolt királykisasszony	86
Az aranyfogú királyfiak	92
Hattyú vitéz	98
Hamupipőke királyfi	104
Világszép nádszál kisasszony	120

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy szépséges szép királykisasszony, de olyan szép, hogy a napra lehetett nézni, de rá nem. Jártak is az apja házához hercegek, királyfik a világ minden tájékáról, körülvették a világszép királykisasszonyt, mondtak neki mézesmázos szavakat, de annak ugyan beszélhettek: az egyik fülén be, a másikon ki, nem hallgatott rájuk. Egyhez sem volt egy kegyes jó szava, s mennél jobban bizonyította ez is, az is, hogy így meg úgy tejbe-vajba fürösztgetné, s tenyerén hordaná, ha az ő felesége lenne, annál nagyobbakat kacagott rajtuk, hogy a palota is csengett belé. Volt egy a hercegek s királyfik közt, aki tetszett neki egy kicsit, de ennek sem sok öröme telhetett abban, mert őt még a többen is jobban kikacagta a szívtelen királykisasszony.

Hát telt-múlt az idő, a hercegek s királyfik is nagy elszontyolodva ide s tova elszéledtek, kettő-három ha még ott maradt a palota körül. Egyszer – hogy volt, hogy nem, én bizony nem tudom, de gondolom, hogy úgy volt, ahogy volt, hát mondom – az történik, hogy két bolhácska ugrik a királykisasszony tenyerébe. Nosza, a királykisasszony se rest, összeszorítja a markát, s a két bolhácskát beleereszti egy zsíros bögrébe, hogy ott nagyra növekedjenek. Bizony, ha odaeresztette, ott jó konyhára kerültek, s esztendőre, kettőre úgy megnövekedtek, hogy a bőrükből pompásan kitellett volna egy pár cipellő.

Mit gondolt, mit nem a királykisasszony, behívatta a mészárost, a bolhákat megnyúztatta, a bőrüket a vargával kicserizette, s a csizmadiával egy pár tetszetős cipőt csináltatott.

Mit gondolt, mit nem ismét, kihirdette ország-világ előtt, hogy aki kitalálja, bármiféle rendű ember legyen, hogy az ő cipője miféle bőrből vagyon csinálva: annak lesz a felesége.

Bezzeg összegyűltek, verődtek ismét a hercegek, királyfik s mindenféle válogatott legények a világ minden tájékáról, sorokba állottak az udvaron, s úgy találgatták, hogy miféle bőrből vagyon a királykisasszony cipője.

Hiszen mondtak ezek mindenféle bőrt, de egy sem találta el az igazit. Hanem az a herceg, aki egy kicsit a királykisasszonynak is tetszett, fogta magát, felöltözött koldusruhába, valahogy belopódzott a királykisasszony hálókamrácskájába, s ottan elbújt a kályhalyukba, hátha majd este a királykisasszony beszél a szobalánynak a cipőjéről.

Az bizony éppen úgy is lett, ahogy gondolta. A királykisasszony nagyokat kacagott a sok bolond feleleten, amit egész nap hallott, s azt mondta a szobalánynak:

— Meglásd, soha senki ki nem találja, hogy bolhabőrből van a cipőm!

— No, azt ugyan nem, míg a világ s még két nap – mondta a szobaleány is.

Hiszen éppen eleget tudott a herceg. Másnap ő is a többi legények közé vegyült koldusruhában, s mikor a sor rákerült, megmondta egy szóra:

— Felséges királykisasszony, bolhabőrből vagy az a cipő!

Hej, uramisten, elhalványodik színében a királykisasszony, reszketett, mint a nyárfalevél, de a szavát nem akarta megmászítani, s azt mondta:

— Eltaláltad, te koldusember, s én a szavamát meg sem másolom: feleséged vagyok ez órától fogva. Ásó, kapa s a nagyharang válasszon el minket!

— Jól van – mondta a koldusruhába öltözött herceg –, hát csak vesd le, lelkem, feleségem, szép selyemruhád, öltözz te is koldusruhába, mert úgy illünk egymáshoz!

Akarta, nem akarta, koldusruhába öltözött a kevély királykisasszony, s ment az urával a falu végére, egy piszkos kalibába, ez volt a lakásuk ezentúl. De még ez sem volt elég, az urával reggeltől estig koldulni kellett, hogy járjon, este tüzet rakjon, vacsorát főzzön, olyant, amilyent lehetett, s amilyen kitelhetett.

Azám, még ez sem volt elég: jön egy hajdú a kalibához, s beszél nagy hangosan:

— Hé, koldusasszony, eredj tüstént ennek s ennek a hercegnek a földjére kapálni!

Mit volt mit tenni, elment nagy keserves könnyhullatások közt. Azután az ura is elment, de nem koldulni, nem is kapálni, hanem ment egyenest a palotájába, ott felvette ragyogó cifra ruháját, s úgy ment ki a kapásokhoz. Mert hát az ő földjére küldték kapálni a koldusasszonyt.

Ott a kapásokat egyre biztatta a herceg, a feleségét pedig folyton szidta, becsmérelte, hogy ilyen meg olyan napszámos, földet sem érdemelne vacsorára, nemhogy juhhúsos kását, pedig szegény asszonyról csak úgy csurgott a verejték.

Na, elkövetkezik a vacsora ideje, asztalhoz ültetik a napszámosokat, s úgy láttam, mint ma, ezüstkanalat, ezüstvillát és ezüstkést tesznek mindenkinek a tányérjához. De a herceg még nem elégette meg, azt akarta, hogy a felesége megemlegesse a kevélységét, megtanított egy napszámosasszonyt, hogy annak a koldusasszonynak csúsztsaon egy ezüstkanalat a zsebébe. Hiszen lett haddelhadd vacsora után, mikor az inasok látták, hogy hiányzik egy ezüstkanál! Nosza, sorban megmotozták mind a napszámosokat, s hát – Uram, Jézus, ne hagyj el! – megtalálták a koldusasszonynál. Hiába szólt, hiába esküdözött, hogy ő nem tette, semmiféle nemzetsége sem volt tolvaj: megfogták s vitték a sötét tömlőbe.

No, hanem most már csakugyan elég erős volt a lecke. Alighogy bezárták a tömlőc ajtaját, mindjárt ki is nyitatta a herceg, bement a feleségéhez, aki úgy sírt akkor is, mint a szakadó záporosó.

Ott aztán a herceg szép gyöngén megfogta, s fölvezette a palotába a feleségét. Mondta neki:

— No, most már ne sírj többet, öltözz fel újra szép selyemruhádba. Lásd, én is felvettem drága szép ruhámat. Mert úgy tekints rám, hogy én voltam az a koldus, akinek te felesége lettél.

Elmondta aztán azt is, hogy a kályhalyukban hallgatta ki, miféle bőrből való a cipője. Bizony nem tette volna, ha szépszerével hozzáment volna feleségnek.

Na, száz szónak is egy a vége, olyan szépen megbékültek s összelelegedtek, hogy öröm volt látni. Én legalább láttam, ti is megnézhetitek bátran.

Holnap legyenek a ti vendégeitek!

